

Arrest

**nr. 109 119 van 5 september 2013
in de zaak RvV X**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 januari 2013.

1.3. Op 14 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 januari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D.(...) M.(...) F.(...), werd 19 jaar geleden geboren in het dorp Naghrak, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U woonde er met uw ouders, zus en twee jongere broers tot uw vader vijf jaar geleden stierf aan een ziekte. Sindsdien moest u mee voor het gezin zorgen. U ging in de leer bij een kleermaker in Surkh Rod en gedurende drie maanden werkte u ook als taxichauffeur.

Toen uw vader ziek was, leende hij geld van uw stiefoom, M.(...) H.(...). Uw stiefoom spendeerde ongeveer 500.000 Kaldar aan uw vader. Na de dood van uw vader eiste hij het geld terug en nam hij jullie gronden - vier 'besua' ter waarde van 240.000 Kaldar (1 'jerib' is ongeveer 20 'besua') - in beslag. Ongeveer 4 jaar en negen maanden lang kwam hij wekelijks langs bij jullie thuis om zijn geld terug te vragen. Hierbij werd u herhaaldelijk geslagen. Terwijl werkte u als kleermaker en later ook als taxichauffeur op de route Surkh Rod-Jalalabad-Darunta. Uiteindelijk eiste hij van u dat u voor hem als chauffeur zou werken om zo uw schulden af te betalen. U had geen andere keuze dan akkoord te gaan en sindsdien vervoerde u voor hem bepaalde pakketten naar een aantal personen. Twee maanden nadat u dit werk voor hem begon te doen, ontdekte u dat u ondermeer materiaal voor explosieven vervoerde waarna u uw oom hiermee confronteerde. Hij gaf toe dat hij een talib was, maar dreigde ermee u en uw familie te doden indien u hierover iets zou vertellen. Enige tijd later pleegden de taliban een aanslag op Nilofar Aziz, een lid van de Provinciale Raad. Eén van de aanvallers werd gearresteerd en hij noemde uw naam als één van de chauffeurs die hen materiaal en wapens bezorgde. Een vriend en tevens talib bracht u hiervan op de hoogte en spoorde u aan om onder te duiken. U verschool zich de volgende acht à tien nachten bij uw leraar (kleermaker). Intussen had u twee oproepingsbrieven van de autoriteiten gekregen waarin ze u opriepen zich bij hen aan te melden. Hierna ging u even naar huis waar u alles tegen uw moeder vertelde. Zij vond dat u Afghanistan diende te verlaten en samen met uw tante slaagde ze erin 12.000 dollar voor uw reis naar Europa te verzamelen. 6 à 7 dagen later - begin hamal (de 1e hamal valt op 21 maart) - verliet u Afghanistan.

Kort na uw vertrek stuurden de taliban u een dreigbrief waarin ze u bezwoeren geen geheimen door te vertellen en zich aan te sluiten bij hun strijd tegen de bezetter. Ze doorzochten ook uw huis waarbij ze de boel kort en klein sloegen.

U was 10 maanden onderweg en op 20 augustus 2012 kwam u aan in België. Diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten neer: twee 'taskara's' (Afghaanse identiteitsdocumenten), een dreigbrief, twee oproepingsbrieven, vier foto's van uw oom en een memorykaart met daarop de video van de ravage die de taliban hadden veroorzaakt bij u thuis.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het verschuldigde bedrag en de onmogelijkheid dit anders te vergoeden dan door te werken voor uw oom en de taliban dermate onwaarschijnlijk zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw oom nog 260.000 Kaldar (2.660 dollar) verschuldigd was aangezien hij zich uw gronden ter waarde van 240.000 Kaldar had toegeëigend. U beweert dat u geen andere keuze had dan voor hem te werken omdat niemand anders u dit geld kon geven. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw grootmoeder jullie al geld had gegeven en dat uw moeder zonder noemenswaardige problemen kan voorzien in haar levensonderhoud omdat uw tante voor haar zorgt en zij gronden en geld heeft (CGVS vragen 49, 56-60, 67-68, 72, 77-83). Bovendien verdiende u als kleermaker 450 à 600 Kaldar per dag (13.500 à 18.000 per maand) gedurende drie jaar en sinds u als taxichauffeur begon te werken kwam daar nog eens 150 à 200 Kaldar per dag bij (CGVS vragen 89-91). Dit betekent dat u toch over redelijk wat inkomsten beschikte die toelieten op regelmatige basis, of in schijven van kleinere bedragen, uw oom terug te betalen. U beweert echter dat u dit nooit deed en dat uw oom een snelle en volledige terugbetaling wou (CGVS vragen 88, 122). Dit staat echter in schril contrast met het feit dat hij u pas vier jaar en negen maanden (!) na het overlijden van uw vader dwong voor hem te werken en zo uw

schulden af te betalen (CGVS vragen 19, 34, 84, 86). Van een snelle en volledige terugbetaling kan er hier dus geen sprake zijn.

Bovendien beweerde u aanvankelijk dat uw oom u niet betaalde voor dat werk, terwijl u nadien stelt dat u hiervoor van uw oom 1000 tot 1200 Kaldar per week kreeg (CGVS vragen 88, 116-120). Dit is absurd daar uw oom wilde dat u voor hem kwam werken opdat u uw schulden aan hem zou kunnen afbetalen. Wanneer hij u dan per week 1000-1200 Kaldar geeft, had hij beter voor een regelmatige afbetaling gegaan. Nu u voor hem was beginnen werken, moest u uw ander werk - waarmee u 21.000 à 24.000 Kaldar per maand kon verdienen - verlaten. Dat u niet genoeg verdiende om uw oom af te betalen, klopt dus niet aangezien u enkel met het geld dat uw oom u gaf uw familie kon onderhouden (CGVS vragen 97, 121). Dit betekent dat uw oom het naliet om maandelijks een veel hoger bedrag (16.000 à 19.000 Kaldar) van zijn lening teruggestort te kunnen krijgen. Dit rijmt niet met het feit dat u voor uw oom zou beginnen werken zijn omdat u uw schulden moest terugbetalen. Hieruit blijkt duidelijk dat u met het loon dat u verdiende zeker en vast in staat moest zijn uw oom op regelmatige basis terug te betalen en zo verdere problemen te vermijden.

Hieruit volgt dat indien u al gewerkt zou hebben voor uw oom en de taliban dit alvast niet was om uw schuld bij uw oom in te lossen. Bovendien zegt u zelf dat uw moeder en tante erin slaagden 12.000 dollar voor uw vlucht naar Europa bijeen te sprokkelen (CGVS vragen 72, 172). Dit is ongeveer het vijfvoudige van wat u uw oom nog moest betalen. Gezien de door u voorgehouden moeilijkheden die u en uw moeder gedurende vier jaar en negen maanden moesten ondergaan, is het redelijk te stellen dat indien er voor uw vertrek uit Afghanistan 12.000 dollar kon verzameld worden, het zeker ook mogelijk moet geweest zijn op termijn de resterende 260.000 Kaldar (2.660 dollar) voor uw oom bijeen te krijgen waardoor de schuld aan uw oom ingelost zou geweest zijn en u met uw loon uw familie zou kunnen onderhouden en eventueel uw tante terugbetalen. Dit alles toont aan dat u wel degelijk in staat was uw oom terug te betalen waardoor de bewering dat u voor hem moest werken om uw schulden af te betalen compleet onderuit wordt gehaald. Dit is op zijn beurt nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Indien u al zou gewerkt hebben voor de taliban mag er dus gesteld worden dat dit alvast niet gebeurde onder druk van uw oom die wou dat u hem het geleende geld van uw vader op die manier zou terugbetalen. Een andere reden voor uw betrokkenheid bij de taliban brengt u niet naar voren waaruit volgt dat u ofwel nooit voor de taliban hebt gewerkt waardoor ook uw asielmotieven teniet worden gedaan, ofwel vrijwillig bij de taliban bent gegaan wat een heel ander scenario is dan u pretendeert. In het laatste geval is het dan ook niet abnormaal dat u gezocht zou worden door de autoriteiten. Het feit dat u vanwege een mogelijke betrokkenheid bij de taliban zou worden gezocht, kan in dit opzicht bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden.

Wat betreft de aanval op het parlementslid Nilofar Aziz dient opgemerkt te worden dat de enige informatie die hieromtrent teruggevonden werd, deze aanval situeert op 25 september 2009. Aangezien u verklaart dat u kort nadien - ongeveer een week - moest onderduiken en oproepingsbrieven - gedateerd op 24 en 27 februari 2012 - ontving, zouden uw problemen zich rond die periode moeten afgespeeld hebben (CGVS vragen 72, 139-141). Er kan echter vastgesteld worden dat tussen beide gebeurtenissen een periode van ongeveer 2 jaar en 5 maanden ligt. Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat uw verklaringen niet stroken met de documentatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast vertelt u dat de taliban - bij monde van uw vriend - u aanspoorden onder te duiken om zo te ontsnappen (CGVS vraag 72). Daarom is het des te opmerkelijker dat de taliban korte tijd later naar u op zoek gingen, uw huis overhoop haalden en u een dreigbrief stuurden om u op te roepen niets te vertellen en zich bij hen aan te sluiten (CGVS vragen 160-162, 166). Zij hadden u immers zelf opgedragen te verdwijnen. Waarom zouden de taliban slechts een week of twee nadat ze u zelf vertelden zich te verschuilen zo driest te werk gaan om u terug te vinden? Gelet op het feit dat u slechts uitvoerde wat zij u opdroegen, is het onlogisch dat zij zulke middelen zouden gebruiken om u terug te vinden en opnieuw een actief lid van u te maken. Tot dan toe had u drie maanden en een half zonder problemen voor hen gewerkt. Daarenboven is het bizar dat u voor de oproepingsbrieven al wist dat de autoriteiten naar u persoonlijk op zoek waren. Wanneer een talib gearresteerd wordt en enkele namen doorspeelt aan de autoriteiten mag er toch vanuit gegaan worden dat deze vergaarde en vertrouwelijke informatie niet wijd verspreid wordt, toch niet vooraleer er actie werd ondernomen. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat u hier op voorhand van op de hoogte zou kunnen zijn. Hierdoor kan er opnieuw getwijfeld worden aan uw asielmotieven.

Voorts is het frappant dat u pas na twee maanden door had wat u precies vervoerde voor uw oom (CGVS vragen 100-104, 106-107). U vervoerde de verschillende pakketten met de auto naar allerlei plaatsen waardoor u voldoende tijd had om vast te stellen wat u precies vervoerde of wat er zich

in die pakketten zou kunnen bevinden. U werd door uw oom verplicht deze zaken - waarvan hij u niet zei wat het precies was - te vervoeren. Dat u er niet eerder naar keek, of aan de hand van de grootte of gewicht of vorm van het pakket dit trachtte te achterhalen, is gezien de door u geschetste situatie weinig waarschijnlijk.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien zij een bewijs zijn van uw identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De foto's die u er hebt bijgevoegd, kunnen foto's van eender wie zijn en bewijzen op zich niets. Er is bovendien niets op die foto's te zien dat uw verhaal zou kunnen bevestigen. Op de video is enkel de ravage na het bezoek van de taliban te zien. Dit kan evengoed door iets anders veroorzaakt of dit huis kan tot andere personen toebehoren. De twee oproepingsbrieven en de dreigbrief zijn met de hand geschreven documenten wat door eender wie eender waar kan gebeurd zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk vastgesteld worden. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden (blauwe map). Voorts geven de twee oproepingsbrieven verre van een authentieke indruk: het lijken verkleinde en ingescande documenten die vervolgens uitgeknipt zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst. U bent werkzaam geweest als taxichauffeur in de stad Jalalabad waardoor de stad voor u vertrouwd is (CGVS vraag 43). Bovendien is Jalalabad slechts 20 à 25 minuten rijden vanaf uw thuis (CGVS vraag 41). Daarnaast genoot u een opleiding tot kleermaker - wat u beroepshalve extra mogelijkheden biedt - en beschikt uw familie over voldoende financiële middelen (CGVS vragen 49, 56-60). Er mag aldus worden aangenomen dat u als volwassen man én opgeleid, in een levendige stad zoals Jalalabad, vlakbij uw thuishaven en familie, een nieuw onderkomen en werk kan vinden. Bovendien is Jalalabad voor u niet onbekend en heeft uw familie voldoende financiële middelen om u minstens een tijdje uit de nood te helpen. Jalalabad-stad is voor u niet vreemd, is praktisch bereikbaar, en - rekening houdend met bovenstaande vaststellingen - kan er geen sprake zijn van een vrees voor vervolging. Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van de Conventie van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Nangarhar, district Surh Rod en voert hij aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Verzoeker wijst erop dat bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van mensenrechten in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt. Volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan verzoeker zich vestigen in Jalalabad aangezien het slechts 20 à 25 minuten rijden is vanaf zijn huis. Hierdoor wordt het volgens verzoeker echter heel gemakkelijk voor de taliban om hem te vinden. Tevens betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing als zou het voor hem gemakkelijk zijn om werk te vinden in Jalalabad. Hij wijst er in dit verband op dat de grote steden in Afghanistan worden overspoeld door mensen van het platteland en er dan ook geen werk is. Volgens verzoeker zal het voor hem dan ook niet gemakkelijk zijn om zonder sociaal netwerk in Jalalabad te overleven. Hij citeert in dit verband uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, waarin te lezen staat dat men het intern vluchtalternatief als bestaan kan voorhouden indien een sociaal netwerk aanwezig is in de regio waarnaar men zal verwijzen. In bepaalde omstandigheden kan er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest. Hij vervolgt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij noch familie, noch kennissen, noch vrienden, noch andere consoorten heeft in Jalalabad en hij voegt hieraan toen dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk, wat volgens verzoeker evenmin gebeurd is. Voorts meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal te kort door de bocht gaat waar wordt gesteld dat zijn familie kapitaalkrachtig zou zijn. Hun gronden zijn immers toegeëigend door zijn oom. Tot slot acht verzoeker het feit dat hij kan overleven in Jalalabad geenszins relevant aangezien hij er geenszins beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht,

minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Hij wijst erop dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat het in de provincie Nangarhar nog steeds heel onveilig is, vooral door de problemen met de taliban, en hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat het nog steeds niet veilig is in Nangarhar en dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 17 december 2010, het BBC-artikel *"Afghan radio reports suspect involved in attack on airport arrested"* van 19 december 2012, het reisadvies *"Afghanistan Travel Warning"* van U.S. Government, Office of State Department Public Communication Division van 29 januari 2013, het BBC-artikel *"Taliban report attack on police forces in Afghan east"* van 17 januari 2013 en het artikel *"United States: taliban Claims Responsibility for Attack on US Company"* van Thai News Service van 20 december 2012.

Bij aangetekend schrijven van 19 april 2013 laat verzoeker volgende bijkomende documenten geworden: een dreigbrief van de taliban met vertaling in het Nederlands, een verklaring van de burgemeester van Jalalabad met vertaling in het Nederlands, ontslagkaarten van de ziekenhuisopnames van zijn moeder en zijn broer met vertaling in het Nederlands, een foto van de inval in het huis van zijn moeder en een omslag van DHL waarin deze stukken werden verzonden naar België.

Ter zitting legt verwerende partij een update neer inzake de recente evolutie van de veiligheidssituatie in Afghanistan (SRB "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot het verschuldigde bedrag en de onmogelijkheid dit anders te vergoeden dan door te werken voor zijn oom en de taliban dermate onwaarschijnlijk zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden, zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht, en hij geen andere reden voor zijn betrokkenheid bij de taliban naar voren brengt waaruit volgt dat hij ofwel nooit voor de taliban heeft gewerkt waardoor zijn asielmotieven teniet worden gedaan, ofwel vrijwillig bij de taliban is gegaan in welk geval het dan ook niet abnormaal is dat hij gezocht zou worden door de autoriteiten en het feit dat hij vanwege een mogelijke betrokkenheid bij de taliban zou worden gezocht in dit opzicht bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kan aanzien worden, (ii) zijn verklaringen over het tijdstip van de aanval op het parlementslid Nilofar Aziz, waarna hij blijkens zijn verklaringen moest onderduiken en oproepingsbrieven ontving, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, (iii) het opmerkelijk is dat de taliban hem bij monde van een vriend aanspoorden onder te duiken om zo te ontsnappen en zij vervolgens korte tijd later naar hem op zoek gingen, zijn huis overhoop haalden en hem een dreigbrief stuurden om hem op te roepen niets te vertellen en zich bij hen aan te sluiten en het daarenboven bizar is dat hij voor de oproepingsbrieven al wist dat de autoriteiten naar hem persoonlijk op zoek waren daar er vanuit mag worden gegaan dat deze vertrouwelijke informatie niet wijd verspreid wordt vooraleer er actie werd ondernomen, (iv) het frappant is dat hij pas na twee maanden door had wat hij precies vervoerde voor zijn oom, (v) de documenten die hij voorlegt bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht en (vi) hij beschikt over een intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een

nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.8. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.9. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het verschuldigde bedrag en de onmogelijkheid om dit anders te vergoeden dan door te werken voor zijn oom en de taliban dermate onwaarschijnlijk zijn dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing beschikte verzoeker blijkens zijn verklaringen immers over redelijk wat inkomsten die toelieten om op regelmatige basis, of in schijven van kleinere bedragen, zijn oom terug te betalen. Dit laatste wordt door verzoeker op zich niet betwist. Hij volhardt evenwel in zijn bewering dat hij een afbetaling in schijven had voorgesteld maar zijn oom dit weigerde. Met dergelijke loutere herhaling van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband geeft verzoeker echter geen plausible verklaring voor de strijdigheid in het gedrag van zijn oom, die enerzijds een snelle en volledige terugbetaling zou hebben geëist doch anderzijds meer dan vier jaar na het overlijden van verzoekers vader zou hebben gewacht om verzoeker voor hem te laten werken om op die manier de schulden af te betalen. De uitleg in het verzoekschrift dat zijn oom zo lang heeft gewacht omdat verzoeker voordien nog te jong was en te klein was om te werken, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Blijkens verzoekers verklaringen was hij voordat hij voor zijn oom begin te werken immers reeds drie jaar werkzaam als kleermaker en werkte hij daarnaast ook reeds een drietal maanden als chauffeur (administratief dossier, stuk 4, vragen 31-43, 49, 84, 86).

Daarnaast gaat het in tegen iedere logica dat verzoekers oom hem 1000 tot 1200 Kaldar per week zou betalen terwijl hij precies wilde dat verzoeker voor hem kwam werken opdat hij zijn schulden aan hem zou kunnen afbetalen. Verzoeker voert in dit verband aan dat hij geld eiste van zijn oom omdat hij moest leven, eten kopen en dergelijke. Op den duur heeft zijn oom dit begrepen en begon hij hem te betalen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het voor zijn oom misschien interessanter was om hem te blijven gebruiken voor het vervoer van explosieven en wapens in plaats van hem te bevrijden van zijn schulden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker met deze uitleg niet verder komt dan het uiten

van post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en speculaties van zijnentwege, waarmee hij er evenwel niet in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Bovendien beweerde u aanvankelijk dat uw oom u niet betaalde voor dat werk, terwijl u nadien stelt dat u hiervoor van uw oom 1000 tot 1200 Kaldar per week kreeg (CGVS vragen 88, 116-120). Dit is absurd daar uw oom wilde dat u voor hem kwam werken opdat u uw schulden aan hem zou kunnen afbetalen. Wanneer hij u dan per week 1000-1200 Kaldar geeft, had hij beter voor een regelmatige afbetaling gegaan. Nu u voor hem was beginnen werken, moest u uw ander werk - waarmee u 21.000 à 24.000 Kaldar per maand kon verdienen - verlaten. (...) Dit betekent dat uw oom het naliet om maandelijks een veel hoger bedrag (16.000 à 19.000 Kaldar) van zijn lening teruggestort te kunnen krijgen. Dit rijmt niet met het feit dat u voor uw oom zou beginnen werken zijn omdat u uw schulden moest terugbetalen. (...)”*

Waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt dat verzoeker voor zijn vlucht naar Europa het vijfvoudige betaalde van wat hij zijn oom nog moest betalen, voert hij in het verzoekschrift aan dat het kwaad op dat moment al geschied was en dat hij geen andere oplossing meer had. Hij verduidelijkt dat hij al veel te veel wist en dat zijn oom, die lid was van de taliban, hem niet meer met rust zou hebben gelaten. Volgens verzoeker ging het voor de taliban op dat moment ook niet meer om geld. Bij een arrestatie door de politie zou hij immers alles vertellen, zoals de bestemming van de explosieven en de wapens. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn tante aanvankelijk geen geld wilde lenen en hij verwijst in dit verband naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Opnieuw overtuigt verzoeker niet in het minst. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat het, gezien de door hem voorgehouden moeilijkheden die hij en zijn moeder gedurende vier jaar en negen maanden moesten ondergaan, redelijk te stellen is dat indien er voor zijn vertrek uit Afghanistan 12.000 dollar kon verzameld worden, het zeker ook mogelijk moet zijn geweest om op termijn de resterende 260.000 Kaldar (2.660 dollar) voor zijn oom bijeen te krijgen waardoor de schuld aan zijn oom ingelost zou geweest zijn en hij met zijn loon zijn familie zou kunnen onderhouden en eventueel zijn tante terugbetalen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in staat moet zijn geweest om zijn oom terug te betalen waardoor de bewering dat hij voor zijn oom moest werken om zijn schulden af te betalen compleet onderuit wordt gehaald. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, brengt verzoeker geen andere reden voor zijn betrokkenheid bij de taliban naar voren. Dienvolgens dient te worden geconcludeerd dat hij ofwel nooit voor de taliban heeft gewerkt waardoor zijn asielmotieven teniet worden gedaan, ofwel dat hij vrijwillig bij de taliban is gegaan in welk geval het dan ook niet abnormaal is dat hij gezocht zou worden door de autoriteiten. Dat hij vanwege een mogelijke betrokkenheid bij de taliban zou worden gezocht kan in dit opzicht echter bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aanzien worden, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing dat het frappant is dat verzoeker pas na twee maanden door had wat hij precies vervoerde voor zijn oom is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.10. Ook aan verzoekers bewering dat hij door de autoriteiten zou gelinkt worden aan de aanval op Nilofar Aziz en dat hij om deze reden zou worden gezocht, kan geen geloof worden gehecht. Blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier vond deze aanval op haar huis immers plaats op 25 september 2009, terwijl verzoeker dit incident omstreeks februari 2012 situeert aangezien hij blijkens zijn verklaringen ongeveer een week na de aanval moest onderduiken en oproepingsbrieven – gedateerd op 24 en 27 februari 2012 – ontving. Verzoeker beaamt de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt doch stelt thans dat er een paar maanden voor zijn vertrek nog een tweede aanslag plaatsvond, thuis bij het parlamentslid. Verzoeker stelt dat hij beticht werd van de tweede aanslag en zo vermoedde men dat hij ook betrokken was bij de eerste aanslag. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs bij te brengen van zijn bewering dat er twee aanslagen zouden zijn gepleegd op het parlamentslid Nilofar Aziz, dient de Raad na lezing van het administratief dossier vast te stellen dat verzoeker ook tijdens zijn gehoor op geen enkel moment gewag maakte van het feit dat er een tweede aanval zou zijn gepleegd op dit parlamentslid (administratief dossier, stuk 4, vragen 136-142). Verzoeker tracht aldus opnieuw door

middel van een loutere post-factum bewering zijn eerdere verklaringen met betrekking tot de aanval op het parlamentslid Nilofar Aziz aannemelijk te laten schijnen.

Daargelaten de vaststelling dat het opmerkelijk moet worden geacht dat de taliban verzoeker na hoger genoemde aanslag bij monde van een vriend aanspoorden om onder te duiken om zo te ontsnappen en zij vervolgens korte tijd later naar hem op zoek gingen, zijn huis overhoop haalden en hem een dreigbrief stuurden om hem op te roepen niets te vertellen en zich bij hen aan te sluiten, hecht de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers bewering als zou hij voor de oproepingsbrieven al hebben geweten dat de autoriteiten naar hem persoonlijk op zoek waren. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing mag er immers worden vanuit gegaan dat wanneer een talib gearresteerd wordt en enkele namen doorspeelt aan de autoriteiten, deze vergaarde en vertrouwelijke informatie niet wijd verspreid wordt vooraleer er actie werd ondernomen. Dat verzoeker aldus zou zijn opgebeld door een van de kompanen van zijn oom met de mededeling dat een gearresteerde talib tijdens diens ondervragingen zijn naam had genoemd als chauffeur (administratief dossier, stuk 4, vraag 72), is niet in het minst aannemelijk.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

2.12. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Waar verzoeker opwerpt dat het een algemene veronderstelling is dat vele documenten in Afghanistan worden vervalst en dat zijn documenten aan een individueel onderzoek moeten onderworpen worden, gaat hij uit van een selectieve lezing van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing. De door verzoeker neergelegde documenten werden immers niet enkel beoordeeld op basis van de vaststelling dat veel documenten in Afghanistan worden vervalst. Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat de taskara's slechts een bewijs vormen van zijn identiteit en herkomst, gegevens welke niet worden betwist, dat de foto's van eender wie kunnen zijn en op zich niets bewijzen temeer er niets op de foto's te zien is dat zijn verhaal zou kunnen bevestigen, dat op de video enkel een ravage te zien is die evengoed door iets anders kan veroorzaakt zijn dan door een bezoek van de taliban en dit huis overigens tot andere personen kan toebehoren, dat de twee oproepingsbrieven en de dreigbrief met de hand geschreven documenten zijn die door eender wie en eender waar kunnen geschreven zijn zodat de herkomst van dergelijke documenten onmogelijk kan vastgesteld worden en dat de twee oproepingsbrieven verkleinde en ingescande documenten lijken die vervolgens uitgeknipt zijn zodat deze stukken een verre van authentieke indruk geven. Bijkomend wordt nog opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift werden de door verzoeker bijgebrachte documenten dus wel degelijk aan een individueel onderzoek onderworpen. De concrete motivering dienaangaande wordt in voorliggend verzoekschrift echter niet betwist laat staan ontkracht.

Ook de bij aangetekend schrijven van 19 april 2013 overgemaakte documenten kunnen de Raad niet overtuigen. Met betrekking tot de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat een dergelijk niet-officieel stuk slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bovendien betreft ook deze de dreigbrief en handgeschreven document dat eenvoudig valt na te maken. De verklaring van de burgemeester van Jalalabad vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Er kan overigens niet worden ingezien waarom de burgemeester van Jalalabad, waar verzoeker en zijn familie niet woonden, een brief zou moeten richten aan de directie van volksgezondheid in de provincie Nangarhar en de artsen van de spoedafdeling met de vraag om bijzondere aandacht te schenken aan de behandeling van verzoekers moeder en broer omdat zij uit een heel arme familie komen en hun huis getroffen werd door mijnontploffingen van de anti-regeringsstrijders. De ziekenhuisdocumenten bieden geen uitsluitsel over de aandoeningen/verwondingen waarvoor verzoekers moeder en broer in behandeling zouden zijn geweest, laat staan dat deze aandoeningen/verwondingen zouden veroorzaakt zijn door een bomaanslag op verzoekers huis. Met betrekking tot de foto herhaalt de Raad dat de ravage die erop te zien is niet noodzakelijk het gevolg moet zijn van een bomaanslag doch evenzeer door iets anders kan

veroorzaakt zijn. Bovendien kan op generlei wijze blijken dat dit daadwerkelijk verzoekers huis betreft. De omslag van DHL waarin de documenten naar België werden verstuurd is niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers vluchtmotieven.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Corruptie en valse documenten"* van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

2.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.14.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voorvoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker beschikt over een intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat er volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Met het betoog dat de grote steden in Afghanistan overspoeld worden door mensen van het platteland en er dan ook geen werk is zodat het voor hem dan ook niet gemakkelijk zal zijn om zonder sociaal netwerk in Jalalabad te overleven, brengt verzoeker, echter geen overtuigende argumenten aan die het oordeel van het Commissariaat-generaal ontkrachten. Immers, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en behoort tot de Pashtoun gemeenschap, hij is een volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die de stad Jalalabad kent en er zelfs gewerkt heeft als taxichauffeur (administratief dossier, stuk 4, vragen 39-40) en die bovendien een opleiding tot kleermaker heeft genoten en dit vak ook heeft uitgeoefend (administratief dossier, stuk 4, vragen 31-34 en vraag 89) hetgeen hem beroepshalve extra mogelijkheden biedt. Verzoeker overtuigt dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Jalalabad. Waar verzoeker nog wijst op de sociaal-economische situatie in Jalalabad en de toestand op het vlak van de mensenrechten, en hij aanvoert dat hij er geenszins beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten, benadrukt de Raad dat niettegenstaande de sociaal-

economische situatie precair is in Afghanistan, dit niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker het risico loopt op ernstige schade zoals gedefinieerd in de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban dan wel de Afghaanse autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

Zo verzoeker er andermaal op wijst dat hij noch familie, noch kennissen, noch vrienden, noch andere konsoorten heeft in Jalalabad, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden geenszins vervalst, dat UNHCR immers duidelijk maakt dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat op een individuele manier werd gemotiveerd waarom redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich als alleenstaande jongeman in Jalalabad kan vestigen.

2.14.3. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de ter zitting neergelegde update inzake de recente evolutie van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Jalalabad in het bijzonder (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft. De Raad leest immers in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan en dat criminaliteit er het grootste

probleem is. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. Nog volgens dezelfde informatie is de veiligheid in de stad er significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad doch het merendeel ervan wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Overigens zijn er redelijk wat (pogingen tot) zelfmoordaanslagen over de hele provincie, vele zelfmoordenaars werden echter uitgeschakeld of zagen hun bommenvest vroegtijdig ontploffen. Voorts gebeuren er incidenten gelinkt aan het conflict op de weg tussen Kabul en Jalalabad, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. De weg wordt overigens iedere ochtend vrijgemaakt van IED's. Als er willekeurige *victim-operated* IED's ontploffen, dan is dat enkel 's ochtends vroeg, alvorens de weg is gecleared (SRB, p. 22-24). De Raad stelt vast dat uit deze SRB blijkt dat hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, anderzijds evenzeer blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district en dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is en niet alleen het aantal aanslagen maar ook het aantal burgerslachtoffers er relatief laag is.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie, de verwijzing naar de algemene situatie in de provincie Nangarhar en het neerleggen van een aantal persberichten en een reisadvies – dat overigens slechts gericht is aan Amerikaanse onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten – in dit verband brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die specifiek betrekking heeft op de stad Jalalabad niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan geenszins kan blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.16. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande in casu het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.17. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.18. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS